

Nr 353

Av herr **Thylén m. fl.**, angående belysningsutrustningen på motorfordon.

(Lika lydande med motion nr 324 i Första kammaren)

NTF har sedan lång tid bedrivit propaganda för ständig halvljuskörning med motiveringen att ljuset skall lysa för att synas.

Oaktat det kan vara fördelaktigt att vid landsvägskörning gardera sig genom att ha fordonets halvljus påslaget finns påtagliga nackdelar med att generellt tillämpa halvljuskörning, nämligen under den mörka tiden på dygnet i välupplysta tätorter.

Eftersom halvljusen i stor utsträckning är felinställda, blir resultatet att andra trafikanter bländas. Detta är illa nog under mörkerkörning på landsväg, men där är givetvis starkt ljus nödvändigt i avsaknad av gatubelysning. Däremot är det definitivt onödigt att använda halvljus när gatubelysning ger fullständigt godtagbar sikt. Olägenheterna med bländningen är inte nödtvungna under sådana omständigheter.

Emellertid är inte bilar utrustade med tillräckligt starkt parkeringsljus för att det skall vara användbart som positionsljus även under färd. Det finns ett sätt att lösa detta problem, nämligen genom att införa bestämmelser om att särskild, bländfri belysningsutrustning skall finnas på alla motorfordon. Sådan utrustning tillhandahålles av biltillbehörsaffärerna och har hög effekt utan att blända. Sådant ljus är betydligt mer lämpat för dagtrafik och trafik på upplyst väg eller gata än halvljus. Men det är knappast praktiskt möjligt att ålägga fordonsägarna att komplettera sina fordon med en relativt kostsam utrustning. Därför är det nödvändigt att en skärpning sker av kraven på riktig halvljusinställning samtidigt som trafiksäkerhetsinstitutionerna besinnar sitt ansvar och inte ensidigt verkar för halvljuskörning. Snarare borde de rekommendera fordonsförarna att använda bländfri ljusutrustning vid körning under dygnets mörka timmar i upplysta städer och tätorter. Det enklaste vore måhända att i parkeringslyktorna ha lampor med väsentligt högre effekter än vad som anses normalt.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte ge till känna vad i förevarande motion anförts.

Stockholm den 22 januari 1970

Bengt-Olof Thylén (m) Gunnar Oskarson (m) - Ove Nordstrandh (m)